

dece a la ley psicológica de la discrepancia frecuente entre la razón y la voluntad; entre el ver y entender de un lado, el querer y obrar de otro.

¡Pobre sociedad si los impíos en el caso fueran consecuentes, y dichosa humanidad si los creyentes todos lo fueran también!...

J. C. P.

POLICROMES

Anécdota històrica

Viatjava un dia al tren, en companyia de un pare capellà, un honorable senyor, ja d'anys, ben vestit, i segons totes les aparences culte i enlletrat.

Doncs... aquest senyor (que va dir era *lliurepensador*) comença a entaular conversa amb el capellà de referencia, fent-li preguntes i més preguntes, capcioses unes, poca solta altres, referents a religio i altres assumptes... El senyor preguntava enfàticament amb un tó magisterial i amb una verborositat ampulosa com d'un orador eloqüent. De tan en cuan deixava anar frases intencionades acompanyades d'una mitja rialla com per a rifarse del pare capellà. Aquest, ja vell, contestava a les retòriques preguntes del senyor lo mellor que podia i sabia... La gent del cotxe escoltaven bocabadats i en silenci l'eloqüència de l'un, preguntant, i la sencillesa del altre, responent.

An aixó, el tren xiula i arriben a una estació... El tren s'hi ferma pocs moments, pujant al meteix cotxe dels esmentats, un pare jesuita... Arrenca el tren i el jesuita fa la senyal de la creu i's treu de la butxaca son breviari per a resar... El senyor somriu, i encarant-se amb el jesuita li diu enfàticament.

—Usted dispense, padre ignaciano; deseaba hacerle una pregunta.

—Diga V. caballero—respón el jesuita.

—Pues, es el caso que me sucede a mí una cosa misteriosa, rara, muy extraña, cuya cabal explicación no he podido hallar ni en los libros, ni en las personas que he consultado.

—Diga, diga V., señor—va afegir el pare jesuita.

—Pues, el misterio consiste en que como usted puede ver, tengo la *barba* toda *gris* y el *cabello negro*. ¿Eso no es una anomalía, una rareza exótica? ¿Cómo se explica ello?... Usted, hombre

ilustrado como todos los de su religión, tal vez sepa descifrarle el enigma: ¿qué le parece?...

El pare jesuita's va menjar la partida, éntentent tot seguit que aquell prohóm se'l volia rifar. Per ço sens inmutarse, li contesta amb tota calma:

—Caballero, no se admire V.; otros casos iguales he conocido. Ello le sucede a V. porque con el tiempo a buen seguro que ha hecho trabajar más las *barbas* que la *cabeza*.

—Qué quiere V. decir, padre ignaciano? No le entiendo bien—va responder el senyor sabi.

—Pues, ya hablaré más claro: quiero decir, que muy probablemente habrá V. forzado más las mandíbulas que el cerebro. De ahí el desgaste mayor y vejez prematura de aquellas sobre este.

Al sentir aixó el senyor se va tornar vermell com un bitxo... el capellà vellet riu... i de la gent molts piquen de mans, esclatant una forta riallada: tothom havia prou entés l'intenció irónica i fiblant del xisto.

¡Dirli al senyor assabentat i petulant: que menjava i xerrava més que no pas pensava... Aixó significava la resposta del jesuita.

El sabi ja no ba badar més boca... i a la primera vinenta estació salta enutjat del cotxe, sens despedirse de ningú.

¡Cuans se'n troven avui dia d'aquesta mena, homes... i joves petulants, més avesats a parlar que a discorrer; a fer anar els llavis i llengua vanitosament que a pensar amb el cap seriósament!

¿I SI HI ES?..

Els quatre malfactors per motiu *Chato, Móvil, Barberet* i *Climent*, afusellats no fa gaires dies a Montjuic, varen morir com pecadors ben penedits, confessant-se, combregant, portant al coll els escapularis i besant confiadament un San-crist a l'hora de la mort.

¡Deu als hagi ben perdonat!

¿Per qué's varen convertir i esperaren a fer-ho als últims moments de sa vida, cuan ja estaven en *capella*, pocas hores ans de complirse la sentencia?...

Es de creure que devien discorrer aproximadament d'aquesta manera: Qué hem de morir, es infalible: deixar de veurer a Deu i condemnarnos es possible, es duptós... per més que diguin alguns que «morta la cuca, mort lo veri»... Doncs, assegurem el pas are que encar tenim temps: confessem-nos be i empenedimnos de veras de nostres pecats. ¿Qué no trovem res de